№ 16. КИЇВ, СЕРПЕНЬ 1949 Р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

— Соромно, Іване Петровичу! Ваш син десятирічку з відзнакою закінчив, а ви за цей же час семирічки не змогли закінчити!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ПРОСКУРІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ ТОВАРИШЕВІ КРИВОРУЧКУ Д. І.

Здоровенькі були, вельмишановний Дмитро Ілліч!

Даруйте нам, що вдираємося до Вас у неприйомний день і набиваємося на відверту розмову. Самі Ви в цьому винні. Істинно так — самі!.. Дуже Ви нас підвели, Дмитро Ілліч. Підвели так, шо ми, навіть, не знаємо, з якого боку й приступати до розмови...

Коли Ви стали на чолі виконкому Проскурівської міської Ради депутатів трудящих, ми сподівалися, що першим кроком Вашої бурхливої діяльності на цьому відповідальному посту буде рішучий розрив з традиціями Ваших попередників. Ми вважали, що Ви одразу з жаром візьметесь за благоустрій Проскурова, за ремонт житлового фонду, а не за вибір особняка для власної резиденції, як це робили Ваші попередники. Ми гадали, пю Ви (принаймні до розширення житлового фонду міста) задовольнитесь комунальною трикімнатною квартирою, у якій Ви так щасливо проживали досі.

Ми думали, що Ви з головою поринете в міські справи. Що під Вашим керівництвом обласний центр перетвориться на зразкове, впорядковане місто нашої республіки. Що про Вас з пошаною говоритимуть у Проскурові: «Оце голова! Всім головам голова!» Ми гадали... Та не так сталося, як гадалося.

З прикрістю констатуємо, що й Ви — раб традицій. Виявилося, що й Ви почали діяти за традиційним шаблоном: першого ж дня наказали подати собі особняк. І Вам подали його! Виселили звідтіль дві сім'ї. А щоб дати притулок виселеним, довелося потурбувати ще дві сім'ї: одну кудись переселити, другу ущільнити.

Але Ви не вдавалися в такі «дрібниці». Все це по щучому велінню робив начальник житлового управління Коштенко. Йому не вперше влаштовувати особняки для батьків міста. З досвідом людина!..

Капітальним ремонтом Вашої резиденції керував інженер житлового управління Мірошниченко. До речі, цей недотепа трохи не зіпсував Вам новосілля. Подумати тільки: у нову ванну кімнату він поставив... стару ванну! Добре, що Ви своечасно помітили це блюзнірство і наказали негайно дістати нову.

Сподіваємось, що Ви запросите нас на новосілля. Там, за келехом доброго вина, ми з задоволенням послухаємо Вашу розповідь про те, як це 20 тисяч карбованців, витрачених на ремонт Вашого особняка, було проведено у Вас по бухгалтерії, як 9 тисяч? Послухаємо і про те, як за гроші, витрачені на санітарну очистку дворів у домоуправах № 1 та № 11, Вам на ринку купили нову ванну. І про життя поговоримо з Вами. Про виборців, які не розуміють відповідальних поривів Вашої душі і в'язнуть до Вас з ремонтами квартир, з усякою іншою буденщиною. Про все поговоримо.

По сій мові бувайте здорові, Дмитро Ілліч!

Прийміть привіт од щирого серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ — **Ілюстрації ГРІ-гор'єва**

СЕРЕНАДА ДЯДІ САМА

З океану суне плавом
Над Європою хмарінь,
На підмаршалльські держави
З високості кида тінь.

То за хмарність заховається,
То появить зимний лик,
Наче долар, підкрадається
До Європи молодик.

Чий коханець там зітхає,
Хто, звиваючись хлищем,
Бомбу атомну ховає
Під жуанівським плащем?

Товстопикої іспанки
Чути шепіт: — Ох, ООН! —
Давня шкура — донья Франко
Обіперлась на балкон.

— Ти мій кумир!
Ах, що нам мир!

Скинь мантилью, каудильо
І з'явись моїм очам!
Ангел милий, скинь мантилью —
Це прийшов до тебе Сам.

Всі багатства Уолл-стріту
Дам тобі, красо моя!
І Адольфа, і Беніто —
Все тобі прощаю я.

Що ті клятви в Сан-Франціско,
Що мені отой Потсдам —
Щастя нашого, Франсіско,
Я порушити не дам.

Пастир божий, що в кармані
У моїм тепер сидить,
Вірний папа в Ватікані
Наш зв'язок благословить. —

Трелі... шепіт... зойки... фрази...
Мов голубці голубок,
Він шепоче їй про бази
І воркує їй про блок.

— Якщо я тебе, плутовко,
І полаю, — не зважай.
Це звичайна маскировка,
Щоб людей дурить — і край.

Як я прагну! Будь моєю!
Як змінивсь я на виду!
Я тебе на Асамблею
Чорним ходом проведу.

А не приймуть нас привітно,
Сам тоді, на злість ООН,
Я введу тебе в новітній
Атлантичний мій салон.

Ти мій кумир!
Ах, що нам мир!

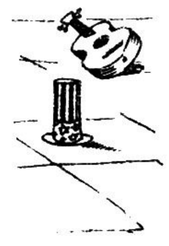

Переклав Л. ЛЕОНІДЕНКО.

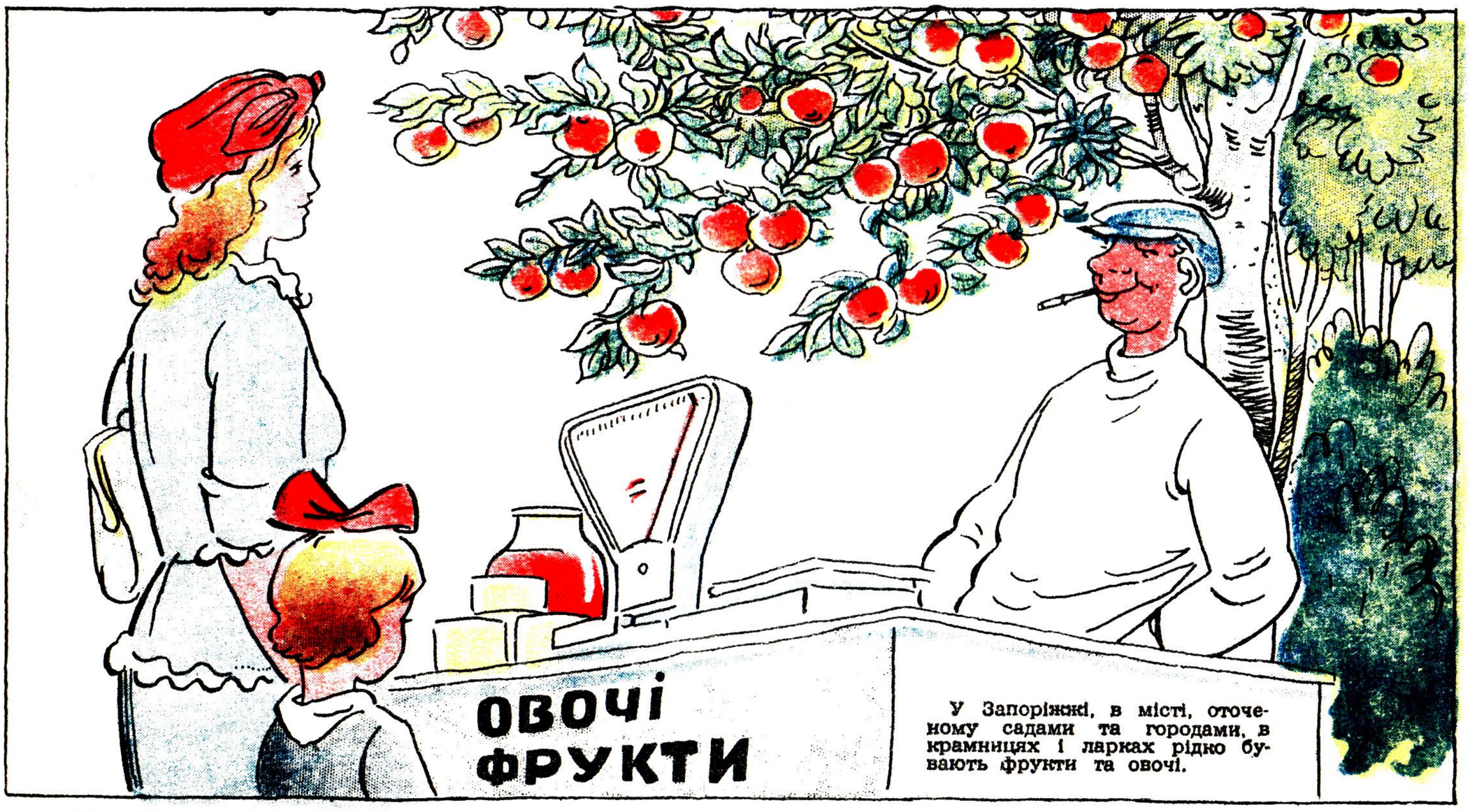

Мал. ВЕ-ША

ПІД ВИШНЕЮ, ПІД ЧЕРЕШНЕЮ...

— Чого вам? Яблук? Пробачте, немає. Чекаємо з Алма-Ата.

Олексій ІОНОВ

Голянова

Уже сутеніло, коли на перон станції Руднична зійшов з вагона фотокореспондент однієї столичної газети Євген Шумейко. Він глянув навколо, порився в кишенях і з прикрістю констатував, що там нема його вірного супутника — записної книжки! «Мабуть, — подумав він, — я забув покласти її в дорожний костюм. Що ж, доведеться якось обійтися без неї».

Йому треба було побувати на шахті. На шахті... на шахті... здається, «Центральній». А може, «Капітальній»? А втім, це не має значення: він знав, що ця шахта найкраща в районі, і кожна місцева людина залюбки покаже йому, як туди проїхати. Шумейкові треба було зробити знімки до нарису «Літо на донецькій шахті».

Він, як радив працівник газети, що раніш побував тут, вийшов на пристанційну площу і швидко знайшов підводу.

— Вам куди? — спитав старенький візник.

— Мені треба на «Центральну», — сказав навмання Шумейко.

— А я якраз звідтіля, — відповів візник, показавши пужалном у бік димного горизонту.

Візник виявився напрочуд балакучим і цікавим. Він з охотою повідомив фотокореспондентові, що привозив на станцію «хазяїна», тобто начальника шахти, який «покотив на курорт», що його самого звуть Оникієм Степановичем, що в минулому він років з сорок працював на шахті, тепер на пенсії, а щоб не сидіти без діла, попросив «приставити до коней». Повідомивши ці дані про власну персону, Оникій Степанович перейшов до питань міжнародних і внутрішніх.

Шумейко, як умів, підтримував бесіду, а потім перевів її ближче до теми, яка турбувала його.

— А як поживає та сім'я... Матюхіна? Знаєте, бригада... прохідники... Батько в них почесний шахтар, бригадир, разом з ним працюють два сини.

— А-а... — догадався візник, — це Пахомови. Що ж, працюють потроху, стараються. Молодший, здається, вже й молоду собі підшукав. Скоро, мабуть, весілля згуляють. Молода, кажуть, культурна дівчина — яслами завідує...

— А як, папаша, у вас молодь поживає? До клубу ходить?

— А їм молодим що! — зауважив Оникій Степанович. — Танцюють, співають. Їм тепер можна, — додав він, помовчавши. — Це ж не старі часи: попотягаєш, бувало, годин дванадцять санчата з вугіллям або намахаєшся обушком, так ледве ноги тягнеш. А зараз глянь на шахтаря — походжає собі, як генерал на параді. А чому? — продовжував Оникій, обернувшись до сідока. — Звичайна річ: йому машина допомагає.

— А гірничий комбайн на шахті є? — жваво спитав Шумейко, який уже почав переконуватися, що їде туди, куди треба.

— А як же! І не один!..

— А з стадіоном як? — питав далі сідок.

— Не хочу брехати, — відповів Оникій Степанович. — Я футболами не цікавлюся. Бачив, возили дерево, ходили жінки, комсомольці з лопатами, а що вони там збудували, не скажу...

Столичного гостя, який прибув з такими приємними намірами, шахтарі зустріли більш, ніж гостинно. Почувши, що фотокореспондент збирається бути тут лише один день, вони всіляко допомагали йому. Познайомили з усіма визначними місцями рідного селища, одягали на його вимогу то мундир почесного шахтаря, то спецовку, позували на фоні терикону, в домашній обстановці і навіть під землею.

Невтомний Шумейко до вечора встиг зробити знімки у школі ФЗН, у дитячих яслах, у степу, де розташувалися табором геологорозвідники, сфотографував кілька раз шахтарське селище і, нарешті, зафіксував для потомків, приємно враженого цим, самого Оникія Степановича, який і відвіз його до вечірнього поїзда.

У редакцію Шумейко з'явився саме тоді, коли там уже народжувався спеціальний шахтарський номер газети. Колеги сказали, що редактор жде не діждеться його знімків. Окрилений цією звісткою, Шумейко сміливо переступив поріг кімнати секретаря редакції й урочисто проголосив:

— Є «Центральна»!

— Не «Центральна», а «Капітальна».

— Чому «Капітальна»? — оторопіло спитав Шумейко, з обличчя якого збігла вся урочистість.

— А тому, що в нас друкується нарис про «Капітальну», куди ми й посилали тебе.

— Але... я був... я був... на «Центральній».

Розгніваний секретар побіг до редактора. Шумейко залишився в кріслі, ніби чекаючи присуду.

Через десять хвилин секретар повернувся із зверстаною сторінкою газети.

— Що ми поставимо сюди? — люто ткнув він пальцем у нижню частину сторінки. — Нам потрібна панорама відродженої шахти, а ти, мабуть, привіз якийсь звичайний пейзажик.

— Чому пейзажик? — заперечив Шумейко. — У мене є панорама.

— Сюди треба поставити фото бригади Альохіних.

— Є фото бригади Пахомових, усі троє — почесні шахтарі.

— А тут ось місце для стадіону, що будується.

— Стадіон уже збудовано, — сказав трохи веселіше Шумейко. — Там уже відбувся парад фізкультурників і футбольний матч.

— У нарисі розказується про нове шахтарське селище. Для нього залишено місце — ось тут.

— У мене є й селище.

— А сюди? Сюди що? Тут повинен стояти копер із зіркою: шахта ж передова!

— У мене є, — скромно сказав Шумейко.

— Та яка ж це шахта? — здивувався секретар. — За всіма ознаками, це й є «Капітальна».

— Я теж так думав, — зрадівши, признався Шумейко, — але, виявляється, помилився.

— Ну, гаразд, — відповів уже більш миролюбно секретар, — роби знімки, а там подивимось. Можливо доведеться давати те, що є. Але догани вашій милості не уникнути.

Рано-вранці, коли редакторові принесли на підпис контрольний відбиток газети, він довго дивився на сторінку з нарисом «Літо на донецькій шахті».

— Знаєте, — сказав він секретареві, підвівши стомлене обличчя, — це ж чудово! Ми знали у Краснопільському районі одну передову шахту, а там виявилася й друга, не гірша першої. І вийшло, на мою думку, вдало: одній шахті ми присвячуємо нарис, а другій — знімки... Молодець наш Шумейко. Кмітливий, старанний й ініціативний. Треба буде йому оголосити подяку за цей фотонарис.

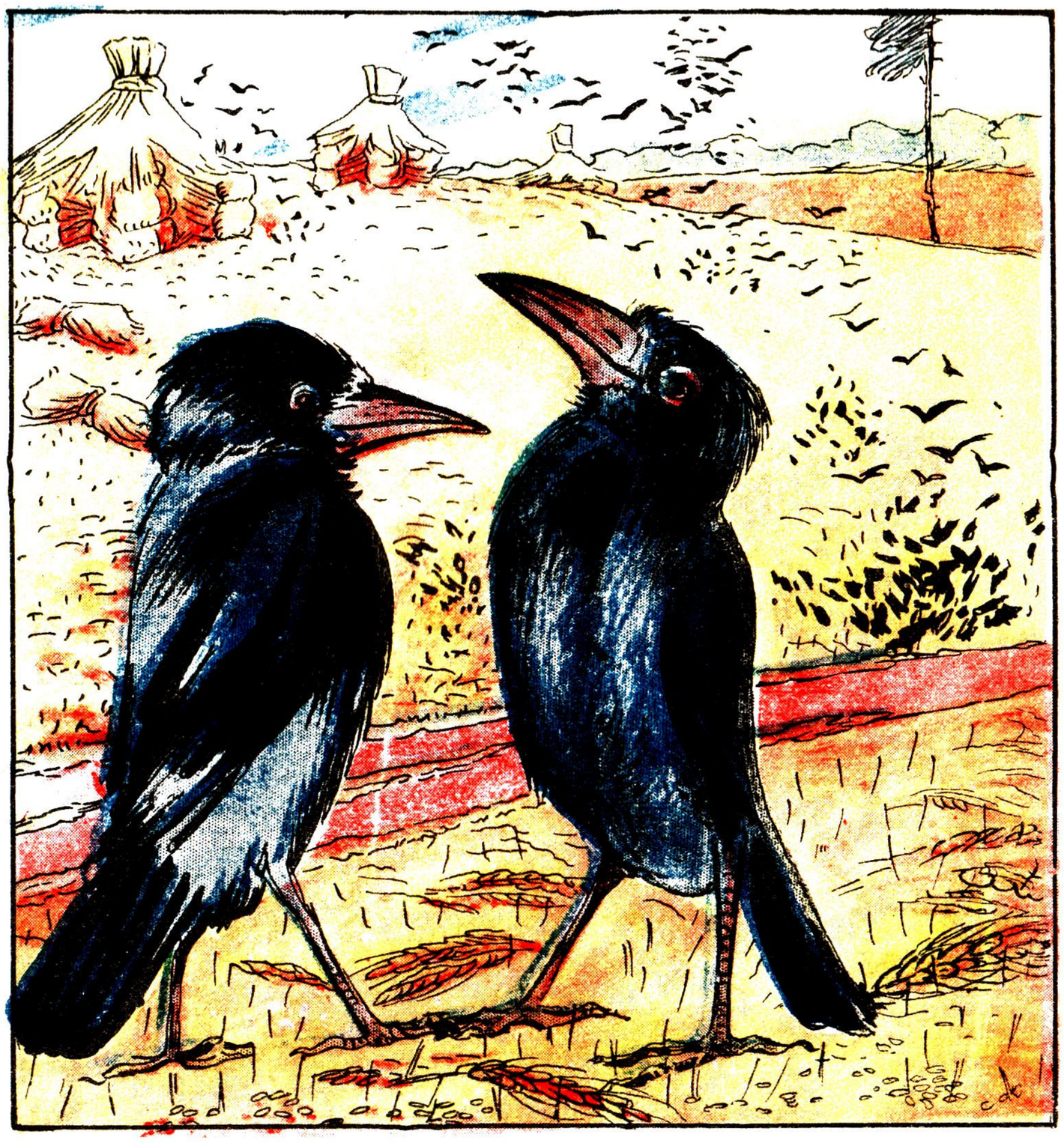

Мал. С. САМУМА

— Не розумію, чому кажуть, що на полях цього колгоспу гав ловлять? Ми почуваємо себе тут чудово.

НЕМА ЛИХА БЕЗ ДОБРА

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Здрастуйте, Іване Степановичу, нарешті пожалували до нас!

— Нічого не поробиш — телефон на ремонті.

Містер Кертіс і його 14 кімнат

Не встиг безробітний Боб Кертіс зручніше вмоститися на садовій лаві, як перед ним виросло два джентльмени.

— Хелло! — сказав один із них. — Чи не здається вам, що ресторан «Привид ковтає котлети» виглядає куди комфортабельніше цієї лави, й що добрий шмат свинини, здобрений склянкою віскі, може різко поліпшити ваше світовідчування?

Боб глянув на джентльменів, як на світлову рекламу, скривив губи й примружив очі.

— Десять доларів за десять запитань, — сказав другий джентльмен. — По долару за відповідь.

— Чи ви бува не з федерального бюро? — насторожився Боб.

— Ми робимо бізнес, старина, — заспокоїв його перший.

— Я стара людина, містери,— сказав Боб, глянувши з недовір'ям на настовбурчені кишені джентльменів, — і на вбивство не годжусь. Ви пошукайте для цього молодшого.

— Ніяких убивств. Ви їдете з нами. Ми ставимо вам десять запитань, ви на них відповідаєте. Говоріть тільки правду. Чисту правду. Нам потрібен чесний свідок. Ви говорите правду й одержуєте десять доларів. Подумайте! Не так часто в Америці платять за правду.

— По руках! — сказав Боб, і машина помчала його на одно з численних авеню, де шумить діловий світ.

...Із ресторану шикарна машина підвезла Боба й двох джентльменів до розкішного особняка. Тут джентльмени попросили Боба відпустити машину й повели його в дім.

У просторій кімнаті, вбраній килимами, метушилося кілька молодих людей. Вони поралися біля якихсь щитів із рубильниками й кнопками. Один із джентльменів звернувся до Боба:

— Ви пам'ятаєте наші умови? Жодних зайвих слів. Ніяких запитань. Відповіді повинні бути лаконічні.

Над дверима до сусідньої кімнати спалахнула табличка: «Увага!»

Метушливі молоді люди зникли за перегородкою. Боб залишився наодинці з своїми супутниками. Один із них підтягнув до себе довгий провод з невеличкою чорною коробочкою на кінці. Другий глянув на годинника й махнув рукою. Джентльмен, дивлячись на коробочку, напівголосно заговорив. Перших слів Боб не розібрав:

— ...живе типовий американський безробітний... Хелло, старина! Як вас звати? — звернувся джентльмен до Боба.

— Боб Кертіс, сер.

— Давно ви без роботи?

— Третій рік, сер. Як обрали цього...

Другий джентльмен наступив Бобові на ногу, а перший спитав:

— У вас велика сім'я, Кертіс?

— Дружина й троє дітей.

— Я бачу, ви в піднесеному настрої?

— Так, сер, стакан віскі перед обідом...

— Чи не скажете ви, з чого складалося меню вашого сьогоднішнього обіду?

— Мені важко, сер, всього було так багато...

— Де ви обідали?

— В ресторані «Привид ковтає котлети». Це десятидоларовий ресторан, сер.

— Ви приїхали на машині? Де вона?

— Я відпустив її перед домом.

— Чи не змогли б ви провести нас по кімнатах цього будинку, Кертіс?

Джентльмен, кидаючи короткі репліки в чорну коробочку, потягнув за собою провод.

— Зараз ми знаходимось у їдальні. Різьблені меблі свідчать про дещо застарілі смаки господаря квартири, зате опочивальня, до якої ми входимо, витримана в стилі останнього конструктивного модерну... А це, певно, дитяча кімната. Не будемо затримуватися тут й перейдемо далі... За нею... ще одна... й, нарешті, ця, остання чотирнадцята, крізь скляні двері якої видно ванну кімнату, кухню та інші служби... На цьому ми закінчуємо наше оповідання. Я прошу вас, Боб Кертіс, засвідчити, що ви говорили нам сущу правду.

— Істинна правда, сер, як перед богом... Я згоден, щоб ви відвідували мене щодня. Тільки я повинен сказати, сер, що десять запитань уже вичерпано і я прошу мої гроші... Ой!..

Обидва джентльмени одночасно наступили йому на ноги, й один устиг заткнути рота. З-за перегородки вискочило ще два молодці й потягли Боба з кімнати. А джентльмен з проводом розшаркувався перед чорною коробочкою й щось швидко-швидко говорив. Боб не розібрав його слів, але, здається, він сказав, що господар трохи занедужав і приліг поспати.

Бобові теж захотілося спати. Далися взнаки всі перипетії сьогоднішнього дня, склянка віскі, ситий обід, прогулянка по чотирнадцяти кімнатах...

...Прокинувся Боб на тій же садовій лаві. Перед ним стояв приятель Майкл, колишній однополчанин і теперішній безробітний. Накрапав дощ.

— Хелло, старина! З чого це ти розіспався? — спитав Майкл.

Боб потягнувся, скочив на рівні ноги, помацав свої кишені й розсміявся. Невже це все приснилося?.. І він розповів приятелеві про свою пригоду.

— Чудесно! — вигукнув Майкл. — Це схоже на звичайні жарти радіостудії «Голос США». Я теж на минулому тижні грав у них за десять доларів роль демобілізованого солдата, що нібито одержав на довічне володіння затишну ферму... Ходім, старина, під міст. Там у мене є затишний закапелок на двох вільних американців!

І радіофермер з радіовласником чотирнадцяти кімнат поспішили під гостинну арку великого мосту.

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

„БУВАЄ, ЩО Й ВЕДМІДЬ СТРІЛЯЄ...“

ПОЛЮВАТИ звіра й птицю та ще з собаками, — річ і приємна і корисна.

Цю істину добре знають і в Проскурові— керівник «Облзаготживсировини» т. Уланов і керівник Облохоти т. Чеберяко.

Особливо хороша охота на звіра з гончими-костромичами.

От Уланов узяв із державної каси 3.300 карбованців, а Чеберяко на громадські гроші командирував у Кострому свого співробітника Слюсаря, де він і придбав двох гончаків за 3.300 крб.

Почали Уланов і Чеберяко полювати з собаками.

Чи то вже мисливці з них не цілкі, чи то вже пси були не прудкі, а тільки наслідки були з того всього, як і раніше, гіркі.

«Буває, — як то кажуть, — що й ведмідь стріляє...»

Та виявилась іще одна неприємна деталь, про яку в Проскурові не знали.

Костромських собак треба обов'язково годувати, навіть тоді, коли їх перевозять у Проскурів.

Коли собаки почали вити, не із злобності, а з звичайнісінького голоду, тоді т. Уланов знайшов гр. А. Г. Степанова, склав з ним угоду, за якою Уланов має постачати для собак харчі і платити за догляд 500 крб. на місяць.

Уланов харчів не дає, грошей не платить, собаки умови не їдять, ще дужче виють...

Один собака таки не витримав і втік...

Ми не знаємо, чи ще й досі виє в Проскурові другий пес, чи вже й він чкурнув, благословляючи розтринькувачів державних коштів Уланова та Чеберяко.

ДНІПРОВСЬКІ ПОРОГИ

Є ТАКИЙ пункт на Дніпрі — Гола Пристань. Відомий він ще під назвою, Гопри, — так скорочено іменують його на Херсонщині.

Херсонська торговельна база недавно відправила Дніпром в Гопри 34 ящики взуття. Завідувач цієї бази вголос вираховував:

— Від Херсона до Гопрів 18 кілометрів. Пароплав іде туди кілька разів на добу. Значить, прибуде вантаж на місце не пізніше як через день.

З цим підрахунком не можна було не погодитись. Та знайшовся один такий, який не погодився:

— Не через день, — заперечив він, — а через три дні. По воді ж відправлено...

Скептично настроєного товариша зняли на сміх. І справді, життя показало, як гірко він помилився: вантаж прибув до Гопрів не на третій, а на... тринадцятий день.

Клієнти портоуправління, яким доводиться місяцями чекати своїх вантажів, не без підстав тепер говорять: не кажи Гопри, поки не перескочиш дніпровські бюрократичні пороги.

●

Б. ТИМОФЄЄВ

СПІВЕЦЬ І ГОРОБЕЦЬ

(БАЙКА)

Одного ранку край вікна Співець
Захоплено наспівував рулади.
І тут же цвіріньчав близенько Горобець —
«Цвірінь-цвірінь!» — з карнизу, мов з естради.
«Дивись, який крикун, ти де такий узявся, —
Співець до нього обізвався, —
Твоє «цвірінь», що в гави — «карр»,
Ну, що це за репертуар —
І монотонно й не цікаво...»
«Я — птиця скромненька, — промовив той лукаво, —
А ти — вже знаменитий бас,
Та скільки спільного у нас:
Ти двадцять років з піснею живеш,
Співаючи одне і те ж —
Всі ті ж дві арії, а третя на запас...»
«А киш, поганий!» — розлютився бас,
І Горобцеві вслід летить ломака...

Як видно, правди не любив оцей співака.

Переклад І. ШАВЛОВСЬКОГО.

СВІЙ СВОГО НЕ ПОЗНАША

Мал. ГРІ-гор'єва.

— Хіба можна кидати каміння в машину?! Ану показуй, де живеш, я відведу тебе до батьків і прочитаю їм мораль.

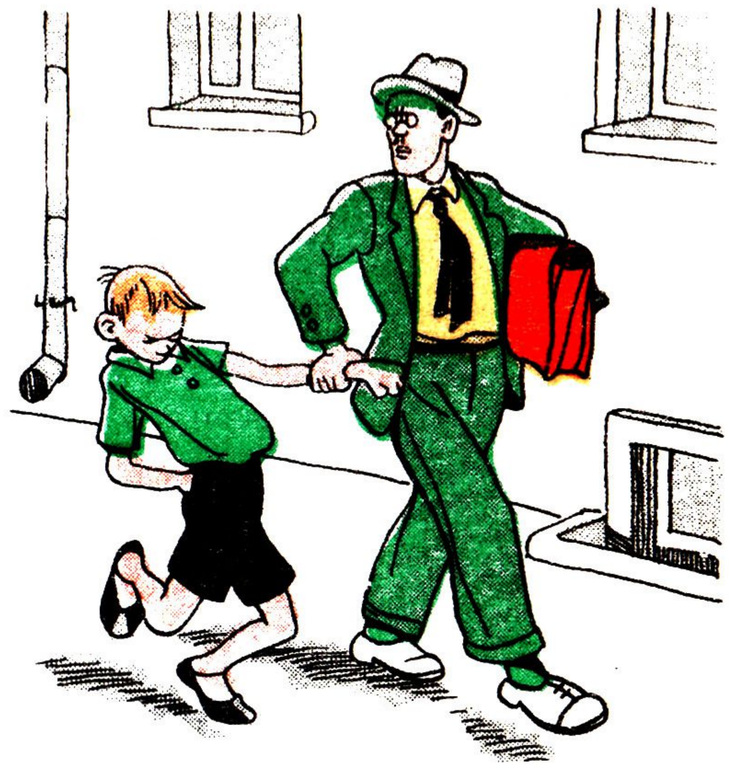

— О, та ми з тобою, здається, живемо на одній вулиці! А який провулок?

— І живем на одному провулку? Можливо, навіть, сусіди? Будинок який?

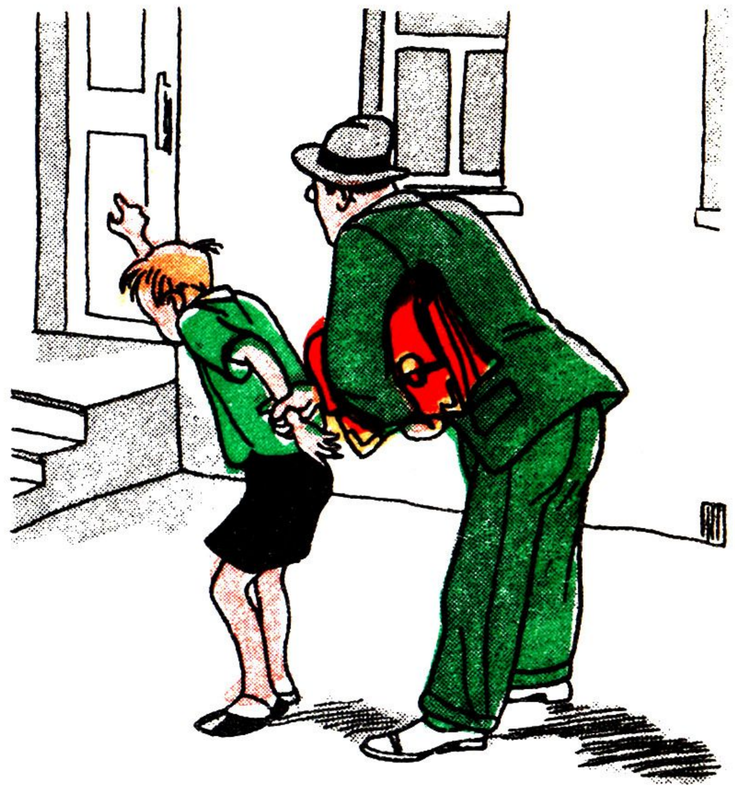

— Що, і живемо в одному будинку? Може, я й батька твого знаю, обличчя твоє мені щось знайоме.

— От ловко, навіть в одному під'їзді! Ти живеш в якій квартирі?

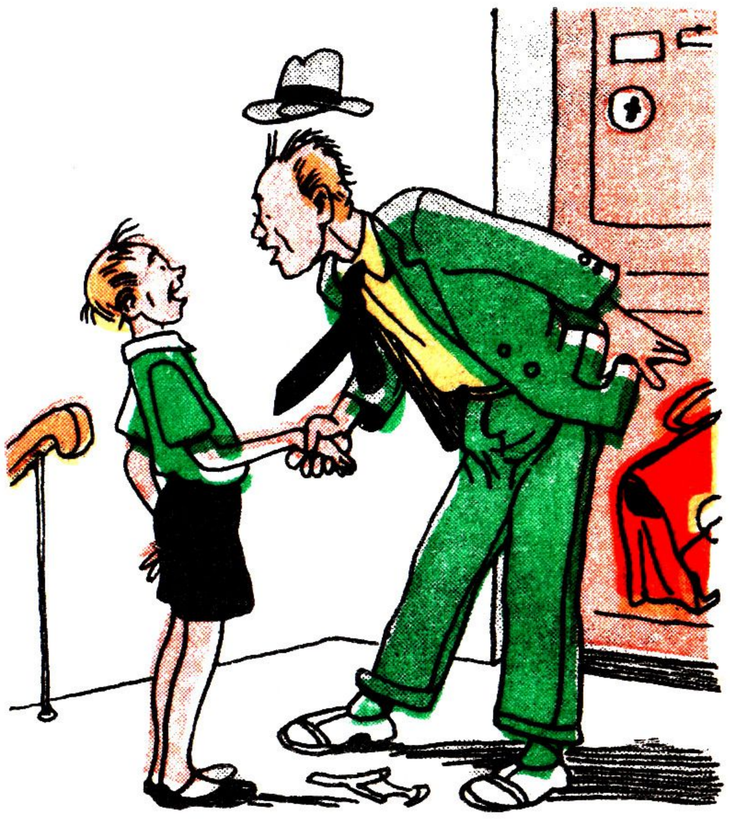

— Та ти наче мій син? Ну, так і є... Коли ж ти встиг вирости, шибенику?

„ПРИГОТУЙТЕСЯ, ВАША ЧЕРГА!..“

(РЕЙД ПЕРЦЯ)

ПОПРАНА СВЯТИНЯ

Ми на півгодини запізнилися на початок прийому у Жовтневій райраді м. Києва. У чистій просторій приймальні вже нікого не було, крім одинокого відвідувача, який куняв на дивані. А де ж люди? Чи сьогодні немає прийому? Ні, прийом є, і люди товпляться в кімнаті секретаря... Дивні, думаємо, відвідувачі в Жовтневій райраді. До їх послуг — затишна приймальня, лави, стільці, диван, а вони воліють трудити ноги біля дверей кабінету голови т. Єрмоловича. Будимо товариша, що куняє.

— Пробачте, ви не знаєте, прийом уже почався?

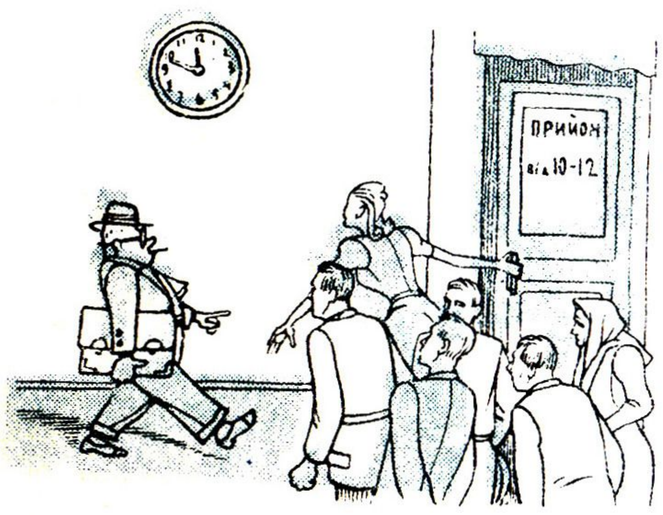

— Га?.. Прийом?... Теоретично... Теоретично, кажу, почався. Рівно о 10 годині... — і знову задрімав. Видно, він на практиці був уже добре знайомий з цією «теорією».

Знайомимось і ми.

На прийом до голови райради т. Єрмоловича записано 18 чоловік. Список лежить на столі у секретарки. Прийом триває від 10 до 12 години. Уже пів на одинадцяту. В кабінет потрапив лише один відвідувач, та й той поза списком. Потрапив і сів там. Записані хвилюються.

Ось повз чергу прямо до кабінету важно проходить якийсь кругловидий товариш в окулярах. Одна жінка іронічно кидає йому вслід:

— Години прийому — священні години!..

Може жінка цитує кругловидого? Може він десь сказав ці слова, а тепер сам забирає «священні» години в громадян, записаних на прийом.

Одна священна година вже минула.

Два відвідувачі по списку і чотири поза списком встигли побувати в кабінеті т. Єрмоловича. Перші 30 хвилин другої години дають приріст прийому записаних на 200 проц. і падіння прийому незаписаних на 100 проц....

Без десяти дванадцять активізується секретарка. Досі вона нікого по списку не викликала, а тепер раптом запалала бажанням навести порядок біля дверей кабінету.

— Товариш Ольшанський є? Приготуйтеся. Ваша черга скоро! За Ольшанським товариш Аббясов...

Ці товариші числяться в списку під № 13 і № 14. У кабінеті зараз дев'ятий.

Прокидається і той, що куняв на дивані. Протирає очі, потягується.

— Починається прийом! — весело звертається він до нас.

— Ви хотіли сказати: «Закінчується»?

— Ні я іменно хотів сказати: «Починається». Раз секретарка забігала, значить, у кабінеті сторонніх немає. Зараз галопом приймуть усіх по списку. Раз-раз-раз... і бувайте здорові. В обов'язок товариша Єрмоловича не входить економити хвилини й години відвідувачів. Він і свого часу не економить...

Друга священна година минула слідом за першою... Починається третя... Прийом триває... Люди нервово топчуться біля дверей кабінету т. Єрмоловича.

ТРИ ПРОБЛЕМІСТИ

Громадянка Бабанова писала нам:

«Шановний Перче! Дуже прошу з'ясувати, чому це в Молотовському райжитлоуправлінні розгляд заяв трудящих систематично затягується на довгі місяці і в гіршому разі — на цілі роки».

Далі вона писала про те, що 23 березня подала заяву зав. квартирним відділом т. Хмельницькому з проханням переписати особовий рахунок на кімнату. Потім вона 4 місяці підряд одержувала від т. Хмельницького одноманітну відповідь: «Вашу заяву виконком райради ще не розглядав. Прийдіть у суботу». Гр. Бабанова поскаржилася на бюрократа Хмельницького начальникові райжитлоуправління т. Пугачевському. А той відповів: «Не приставайте з дрібницями. Ми зайняті більш важливими справами».

«Перевір, шановний Перче, — закінчувався лист, — ці факти і покласти край знущанню з людей, які силою обставин вимушені вдаватися до «послуг» Молотовського райжитлоуправління».

Перевірили. Все правильно, крім одного. Ви забули написати нам про двох друкарок виконкому райради і райжитлоуправління. Це вони винні і в бюрократизмі, і в тяганині, і в усіх гріхах т. Хмельницького. Виконком райради ще 19 липня задовольнив вашу просьбу. А друкарки, як сказав нам т. Хмельницький, не хочуть друкувати протоколу засідання виконкому. Все зло, як бачите, в друкарках...

І тов. Пугачевський вам правильно сказав, що він зайнятий більш важливими справами. Він, наприклад, ще з 1948 року планує ремонт аварійного будинку на вул. Артема, 50. Цілий рік людина старається, а ви пристаєте до нього з вашими скаргами. І т. Алхіменков пристає. Перець ще в 1947 р. передав його скаргу на розгляд міськраді. Звідтіль її передали Молотовській райраді. Далі — райжитлоуправлінню. За ці два роки в становищі інваліда Вітчизняної війни т. Алхіменкова змінилося лише одне: раніш він безрезультатно просиджував у приймальні до одного начальника Гальперіна, а тепер уже 7 місяців сидить у приймальні до т. Хмельницького і теж безрезультатно. А пенсіонерка т. Горбатенко сидить тут з 1946 року. А педагог 145 жіночої середньої школи, вдова офіцера Радянської Армії т. Волфан з 1945-го.

Для всіх їх у т. Хмельницького і його начальника т. Пугачевського є одна стандартна, «формула допомоги»: «Будемо шукать. Знайдемо — зробимо».

Спробуйте після цього назвати Пугачевського і Хмельницького бюрократами, любителями тяганини, бездушними людьми...

— А Качман? —скажуть вони.

Качман — це колега т. Пугачевського — начальник райжитлоуправління Сталінського району.

Качмана зобов'язали до 15 травня відремонтувати стелю будинку по Назарівській вул., № 15.

Стелю досі не відремонтовано.

Качмана зобов'язали до 20 червня закінчити ремонт будинку № 43 по вул. Леніна.

Будинок і досі не відремонтовано.

Два роки, як протікає дах будинку № 52 по вул. Чкалова. А Качману й горя мало. Тече? Хай тече! Над ним же не капає.

Мешканці кв. № 5 будинку № 50 по вулиці Леніна чотири роки задихаються без кухні. І чотири роки Качман ніяк не розв'яже цієї кухонної проблеми.

— А Пугачевський? А Хмельницький? — скаже Качман. — Які проблеми вони розв'язують?..

ПРИЙОМ—ПО ЧАЙНІЙ ЛОЖЕЧЦІ...

В інваліда Вітчизняної війни відкрилася фронтова рана.

Хірург 12-ої поліклініки м. Києва т. Лангер прийшла до хворого, оглянула рану.

— Доведеться полежати, товаришу Білюго, — сказала вона. — Через день до вас приходитиме сестра на перев'язки.

Через день ніхто до т. Білюги з 12-ої поліклініки не прийшов. І через тиждень — теж. Прождавши цілий місяць, Ю. М. Білюга, розбитий паралічем, запитав листом: «Де ж медсестра, де перев'язки?»

А лікар Лангер забула про це. У неї й без цього клопоту-клопоту...

У цій же 12-й поліклініці зареєстрували виклик лікаря до громадянина Я. Ш. Розенвасера, який потрапив під автомашину.

Замість лікаря чомусь прийшла медсестра і порадила... Як ви гадаєте, що вона могла порадити людині, яку щойно пом'яла автомашина? Медсестра порадила хворому прийти пішки до поліклініки і записатися на прийом до хірурга. Сяк-так родичі вже на руках донесли потерпілого до хірурга. Той оглянув хворого і наказав... через 25 днів з'явитися на рентген.

Ми цілий день пробули у 12-й поліклініці. Що ж ми там бачили?

Бачили на дверях лабораторії напис: «Прийом аналізів до 10 ранку», а вже пів на десяту лаборантки відмовлялися приймати аналізи.

Бачили, як безжарно, на очах у шановної публіки, розбазарюють час тих, хто приходить сюди по допомогу.

А чого ми не бачили в цій поліклініці?

Не бачили справжнього порядку, який повинен бути в лікарській установі. І нам закортіло поговорити про це з директором поліклініки Л. М. Черняком.

Але ми побачили лише замкнені двері директорового кабінету, а на тих дверях напис, що саме в цю годину має бути прийом.

І ще бачили ми і читали такий запис у книзі скарг: «Американці кажуть: «Час — це гроші» Але для нас, радянських людей, час дорожчий за гроші, і обидно стає, коли бюрократи різних мастей крадуть цей час... На дверях кабінету директора поліклініки Л. М. Черняка висить об'ява про те, що він приймає по вівторках четвергах і суботах з 10 до 4 години дня. Чекаю вже третю годину. І не я один жду біля моря погоди. Серед тих, що чекають, є й матері з немовлятами...»

Прочитали ми цей запис — і перехотілося нам говорити з т. Черняком. Про віщо вже з ним говорити?...

СПРАВОЮ ЗАЦІКАВИВСЯ МІНІСТР

Не кожному листу так щастить. Цей надійшов 4 липня і того ж дня потрапив до рук міністра юстиції УРСР Дениса Харитоновича

Панасюка. Це був незвичайний лист. У ньому розповідалося про разючі неподобства в одному з народних судів Житомирської області. Міністра цей лист не міг не зацікавити, і він того ж дня доручив ревізорові Дмитраченко т е р м і н о в о розслідувати його.

Терміново!... І ми згадали про пенсіонера П. Г. Десятова. У Міністерстві юстиції йому теж обіцяли терміново розслідувати його скаргу. Через місяць навідався пенсіонер до міністерства і дізнався, що... скарги ніхто й не думав розслідувати — ні терміново, ні просто так.

Але т. Десятову обіцяв не міністр.

Тепер же «т е р м і н о в о» було сказано самим міністром. І не тільки сказано, а написано чорним по білому: «Терміново розслідувати»!

Хай дарує нам міністр наше втручання у внутрішні справи міністерства. Ми з власної ініціативи вирішили простежити, як терміново виконуються його термінові розпорядження.

Того ж таки 4 липня, тобто тоді, коли т. Панасюк наказав розслідувати листа, ревізор Дмитраченко... телеграфно викликала в Київ автора листа.

На телеграму прибула відповідь: автор листа лежить хворий у лікарні. Цього було досить, щоб лист з резолюцією міністра «терміново розслідувати» передали до архіву.

Але рівно через місяць автор листа таки приїхав у Київ, Це завдало працівникам міністерства деяких турбот. Ревізор Дмитраченко, якій було особисто доручено розслідувати листа, відмахнулася від справи. Автора прийняв С. Д. Михальчук — начальник відділу адвокатури.

Він вислухав скаржника і попросив листовно знову підтвердити уже раз описані ним факти.

Автор підтвердив і поїхав. Справа обросла ще двома аркушами і благополучно повернулася до архіву.

8 серпня, тобто через 4 дні після того, як у автора листа було взято повторне свідчення і через 35 днів по тому як листа читав міністр, ревізор Дмитраченко ошелешила нас новиною:

— А справою, знаєте, цікавиться сам міністр.

— Та невже?

— Але міністр зараз у відпустці. Він повернеться через місяць і ми подумаємо тоді: як, що й до чого.

Ні, не можемо ми чекати вашого повернення, Денисе Харитоновичу. Ми сьогодні ж вимушені доповісти вам:

як у Міністерстві юстиції ставляться до листів трудящих;

що дозволяють собі чиновники вашого міністерства, діяльність яких ніхто не контролює.

І до чого іноді доводять живу справу люди з риб'ячою кров'ю.

Г. БЕЗБОРОДЬКО, Ол. ГРОМОВ.

м. Київ.

ВИСТАВКА ширнетреба

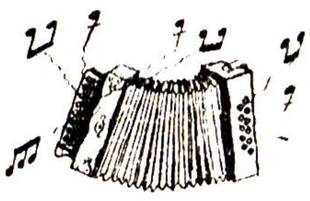

ГАРМОНЬ, ГАРМОНЬ...

На перчанську виставку надійшли новітні вироби Житомирської фабрики музичних інструментів. Ось гармошка з хроматичним строєм, придбана недавно Боровицьким сільським клубом. Ще не донесли її до клубу, а вже з неї випали «голоси».

А ось така ж хроматична гармонь, випущена 19 квітня 1949 року. Досить натиснути пальцями на клавіші — і гармонь відповідає душороздираючим вереском. Вже ви відняли від клавішів пальці, а гармошка все ще грає, грає, жалю завдає...

Не доходять ці жалісні звуки лише до серця директора музичної фабрики А. М. Гафта. Він спокійно продовжує випускати музикальний брак.

ЕМАЛЬОВАНИЙ БРАК

До відома хатніх господарок: надійшов у продаж емальований посуд Запорізького міськпромкомбінату. Виконуючий обов'язки директора промкомбінату т. Шаптала, із скромності, фабричної марки на своїх каструлях не ставить, але їх легко пізнати по таких прикметах:

якщо на емальованому посуді окремі місця не покриті емаллю — знайте, це продукція Запорізького міськпромкомбінату;

якщо поріжете собі пальці об гострі, як бритва, краї каструлі, — значить, зроблена вона на вищезгаданому підприємстві;

якщо в посуді на вушках задирки, а довкола вушок широкі плями закиснення, — то цей посуд, безумовно, виготовлено тільки на промкомбінаті, де виконує обов'язки директора т. Шаптала.

Як саме виконує т. Шаптала обов'язки директора — говорити не будемо. Про це продукція говорить.

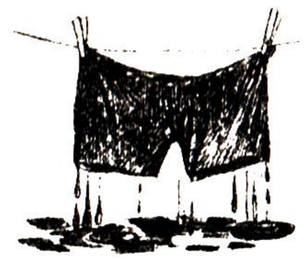

ВОДОВОЯЗНЬ

Закінчиться літній сезон, а у купальників ще надовго залишиться в пам'яті згадка про труси херсонської артілі «Трудпобут» (голова Дяченко А. Ф.).

У цих трусах можна купатися, але вибратися чистим з води — абсолютно неможливо: фарба так з них і стікає, залишаючи чорні плями на тілі і брудні сліди на воді.

Прочитавши на цих трусах бракерську помітку «1-й сорт», споживач, безперечно, спитає:

— Навіщо ж каламутити воду? І справді, навіщо?

Пошта перця

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Водна стихія вабить до себе майстрів пензля і пера своєю суворою і могутньою красою. Про таку стихію пишуть вірші, її малюють на картинах. Але є й така стихія, яку ні віршами не опишеш, ні фарбами не змалюєш. По таку водну стихію в Києві далеко й ходити не треба. Приїдь трамваєм у дощ на вулицю Боженка (Бульйонська) і власними очима побачиш, як бурхливі потоки дощової води заливають тут двори і будинки від № 111 до № 125.

Виникнення цієї повені зв'язане з реконструкцією трамвайної лінії. Під час реконструкції під колією забули прокласти водозливи. Кому належить пріоритет у цій забудькуватості, — трамвайно-тролейбусному управлінню на чолі з т. Пижиковим, чи Кагановицькій райраді на чолі з т. Ігнатенком — жителі залитих будинків не знають. Вони про водну стихію ні віршів не пишуть, ні картин не малюють, а беруть лопати та канави копають.

Вся ця історія, шановний Перче, гідна лише твоїх сторінок.

МЕШКАНЦІ БУДИНКІВ № 111, 113, 115, 117, 119, 123, 125 по вул. Боженка.

м. Київ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Бути чи не бути?

Це гамлетівське питання недовго тривожило керівників Жашківського району (Київська область). Коли виникло питання про розширення маслозаводу, в Жашкові вирішили: бути йому розширеним.

Коли ж зайшло про те, як розширити маслозавод, ті ж керівники також не завагалися:

— Передати маслозаводові місцеву баню! — ухвалили вони.

Сказано — зроблено. І в Жашкові не стало бані.

Тепер гамлетівське питання ставлять уже сами мешканці райцентра. Бути чи не бути комусь «похваленим» за таке мудре рішення.

М. СЕРГІЄНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Кинь оком на наше Братське педагогічне училище. Тут навчаються здебільшого дівчата, але є і хлопці. І саме на нашу стать дирекція звертає нуль уваги. Які там, мовляв, хлопці, — дівчата та й усе!

От тому, пишучи листи до батьків хлопця, дирекція звертається так: «Ваша **дочка** (!) навчається в Братському педучилищі...» або «...з Вашої **дочки** ми виховуємо радянського вчителя...» і т. д. в такому ж дусі.

У батька чи неньки, звичайно, після читання такого листа волосся стає диба. «Оце так, — думають перелякані батьки, — віддали учитись в педучилище сина, а там з нього дочку зробили. І що ж купувати тепер дитині: штани чи може спідничку?»

А після закінчення курсу дирекція у матрикулах синім по білому так хлопцям і ліпить: «Переведена (!) на IV-й (чи там на який інший) курс». Це вже в державному документі так!

Може комусь і весело від цього, а нам, хлопцям, — анітрохи.

Г. СЕМЕСЬКО,
студент III курсу Братського педучилища на Миколаївщині.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Як примусити доїтись ялову корову?

За всіма довідками з цього питання радимо звернутися в с. Пижівку, Староушицького району, Кам'янець-Подільської області, до голови колгоспу Дениса Скрипника.

Була у голови колгоспу ялова корівка. І не було у нього від цієї корівки молока. Поставив голова свою корівку на колгоспну ферму — і появилося у нього молочко.

Ранком і ввечері його повними глечиками несуть голові колгоспні доярки.

І головне, це молоко дістається Скрипнику без найменших витрат — за рахунок колгоспу.

Ось до чого може дійти людина, яка перетворює колгосп на власну дійну корову.

А. КИРИЧЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Що б ти зробив, якби був головою колгоспу і одержав таку вказівку, підписану зав. Теплицьким райвідділом сільського господарства т. Кравченком:

«Голові к-пу ім. Леніна,
село Росоша.

Вашому колгоспу занаряджено з Гайсинської міжрайбази Сільгосппостач такі машини по підготовці кормів і переробці продукції тваринництва: 1) Масловиготувачів — 2) Жмиходробилок — 3) Просорушок — 4) Рослиногодівників — 5) Кільчастих котків — 6) Кукурудзомолотарок — 7) Коренерізок —

З одержанням цього організуйте негайно закупку такових і повідомте райвідділ с/г».

Закупки «такових» ми не організували, однак, повідомити завідуючому Теплицьким райвідділом сільського господарства дещо можемо: не читаєте, т. Кравченко, того, що вам підкладають, не задумуєтесь над тим, що підписуєте. Дивіться, читайте, а то вам ще і не таке підкладуть.

М. МАКСИМЧУК,
голова колгоспу.

Вінницька область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 5 було вміщено замітку «Коло річки, коло броду...»

Виконком Криворізької міськради повідомив редакцію, що **Криворізький металургійний завод розпочав будівництво капітального моста, який з'єднає Зелене місто з заводом.**

* * *

Редакція одержала листа від колгоспників села Кудрявцево (Мостівський район на Одещині) про незаконні дії голови виконкому сільради Чебанюка. При розслідуванні факти, зазначені в листі, підтвердилися. Як повідомив Мостівський РК КП(б)У, **К. Д. Чебанюка виключено з партії, знято з роботи та засуджено до 7 років тюремного ув'язнення.**

* * *

Бригадир городньої бригади Антонівського (Томашпільський район на Вінничині) будинку відпочинку тов. Снігур поскаржився ПЕРЦЮ на те, що його незаконно звільнили з роботи. Незважаючи на рішення МРКК, директор будинку відпочинку т. Мідянська не поновлювала Снігура на роботі.

За проханням ПЕРЦЯ цією справою зайнявся Вінницький обком профспілки працівників Медсантруд. Обком повідомив редакцію, що **І. В. Снігура поновлено на роботі і за рахунок т. Мідянської йому виплачено компенсацію за вимушений прогул.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (171) (на украинском языке). Підписано до друку 13. VIII. 1949 р. Формат 70Х105 см. 1 друк. арк.

БФ 02341. Друкарня в-ва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2896. Тираж 50.000 прим.

ТРУБОНАСАДЖЕННЯ

Виконком Київської міськради (голова т. Давидов) «оздобив» Бульвар Т. Г. Шевченка незграбними стовпами-трубами, які зіпсували всю красу однієї з центральних магістралей столиці.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

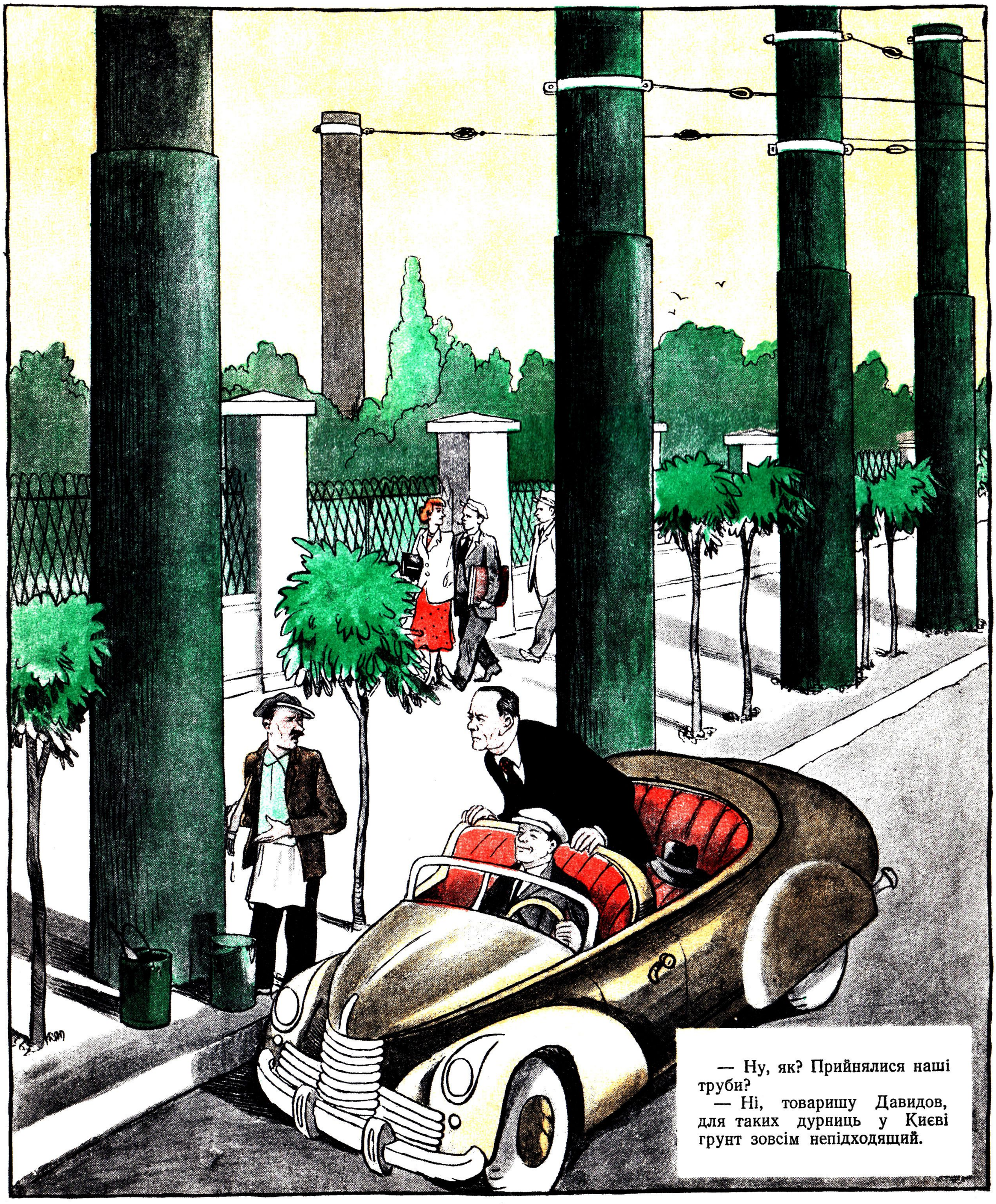

— Ну, як? Прийнялися наші труби?

— Ні, товаришу Давидов, для таких дурниць у Києві грунт зовсім непідходящий.